

Księga ławników myślenickich 1700–1725

Rękopis Muzeum Niepodległości w Myślenicach, sygn. I/R/3065, s. 117–122

Edycja krytyczna: Maciej Mikuła

Sprawa nr 109

109

po 18 III 1706

Oblata, zamiana. *Następują po sobie: wpis dokumentu kasztelana krak. z 30 X 1704 oraz królewskie zatwierdzenie tego dokumentu z 18 III 1706, zawierające jego pełne i wierne powtórzenie. Hieronim Augustyn Lubomirski kasztelan krak., działając na zamku myślenickim, jako odszkodowanie Jąnowi Wątorskiemu, podwójciemu, i Stanisławowi Łukowicowi za ich ogródki za domami w stronę Bysinki, przejęte celem poszerzenia cmentarza miejskiego oraz polepszenia dostępu i dojazdu do kościoła farnego, przekazuje im część gruntu dworskiego rozciągającego się od roku parkanu dworskiego do ogrodu Kozikowskiego, a z drugiej strony do rzeki Bysinki, przy ogrodzie Kaspra Ćwirza po ogród Kozikowski, zwalniając ich ze świadczeń z tych gruntów na rzecz państwa, kasztelanii i miasta. (po 18 III 1706)*

[nagłówek wpisu dokumentu, s. 117–119]

Oblata przywileju Jaśnie Wielmożnego Jego Mci pana Hieronima Augustyna hrabię na Wiśniczu i Jarosławiu Lubomirskiego, kasztelana krakowskiego, hetmana wielkiego koronnego, sławetnym Wątorskim, małżonkom, na ogród z gruntu dworskiego wydzielony w zamianę ogródka zatylnego przy domu tychże Wątorskich będącego, cuius tenor sequitur estque talis.

[wpis potwierdzenia królewskiego, s. 119–122]

Konfirmacja tego przywileju przez Naj[j]aśniejszego Augusta Wtórego, Króla Polskiego, indukowana ex originali privilegio, ut sequitur tali.

August Wtóry, z Bożej łaski Król Polski, Wielki Książę Litewski, Ruski, Pruski, Mazowiecki, Żmudzki, Kijowski, Wołyński, Podolski, Podlaski, Inflanski, Smoleński, Siewierski i Czerniechowski, a Dziedziczny Książę Saski i Elektor.

Oznajmujemy niniejszym listem naszym wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy. Iż pokazany jest nam list albo postanowienie wydzielenia kawalca gruntu dworskiego w miasteczku naszym myślinickim kasztelaniej krakowskiej in recompensam innych gruntowych ogródków do cmentarza kościoła farnego myślinickiego dla rozprzestrzenienia tegoż cmentarza przyłączonych, Jaśnie^a Wielmożnego Hieronima hrabię na Wiśniczu i Jarosławiu Lubomirskiego, kasztelana

krakowskiego, hetmana wielkiego koronnego, sławetnym Jąnowi Wątorskiemu, landwójtowi myślinickiemu, i Stanisławowi Łukowicowi dany i roku <tegoż> [s. 120] tegoż Jaśnie^a Wielmożnego kasztelana krakowskiego podpisany i pieczęcią stwierdzony, którego tenor jest taki.

Hieronim Augustyn, hrabia na Wiśniczu i Jarosławiu, Lubomirski, kasztelan krakowski, hetman wielki koronny etc. Czynie wiadomo komu to wiedzieć należy. Iż uznawszy, że kościół myślinicki w szczupłości miejsca zafundowany, przystępu ludziom godnego i należytego nie ma, przeto upatrzawszy miejsce pod kościołem od rzeki Bysinki leżące, na którym zatylne ogródki od domów i placów sławetnego Jąna Wątorskiego, landwójta myślinickiego, i Stanisława Łukowica rozciągnęły się, też ogródki pro commoditate wszelkich do kościoła przychodzących i przejeżdżających ludzi znieść rozkazałem i tak, aby to miejsce na żaden użytek przełożonym kościoła pomienionego, jako i miejski nie było wciągnięte i uzurpowane, tylko dla samej wygody ludziom do kościoła przyjeżdżającym wolne postanowiłem i obwarowałem, do czego i JM ksiądz proboszcz myślinicki dobrym przykładem powodując, część także ogródka swego, niegdy z miejskiego gruntu przygrodzzonego, temuż miejscu przyległego dla akcesu do kościoła rozgrodził i ostatek rozgrodzić nieodmiennie deklarował. Ażeby zaś ci ludzie, których te ogródki własne i do placów należące były tego postanowienia mego nie mieli za ukrzywdzenie, dlatego onym in recompensam tych ogródków kawalec gruntu mojego kasztelańskiego alias dworskiego wydzielić rozkazałem, który to kawalec gruntu ciągnie się z jedną stroną od rogu parkanu dworskiego brzegiem, aż do ogrodu nazwanego Kozikowskiego, a z drugą stroną do rzeki Bysinki z kąciną nimo ogród Kaspra Ćwirza do tegoż ogrodu <Kozikowskiego> [s. 121] Kozikowskiego. A ten kawalec gruntu pomienieni Jąn Wątorski i Stanisław Łukowicz, także ich sukcesorowie, trzymać i onego używać w potomne czasy będą bez żadnego podatkovania Rzeczypospolitej, zamkowi i miastu. To zaś moje postanowienie, ile ku chwale Bożej uczynione, aby od następców post fata mea konserwowane było i nienaruszone, upraszając one dla wiecznego trwania i większej wagi przy pieczęci przyciśnieniu ręką własną podpisuję. Dan w zamku myślinickim dnia trzydziestego października roku tysięcznego siedmsetnego czwartego^b. Lubomirski, kasztelan krakowski, hetman wielki koronny. Locus sigilli.

Suplikowano nam tedy imieniem pomienionego sławetnego Jąna Wątorskiego i Stanisława Łukowica, abyśmy takową zamianę i wydzielone mocą i powagą królewską naszą utwierdzić i aprobować raczyli. Na którą suplikę jako słuszną i ku chwale Bożej uczynioną łaskawie się nakłoniwszy, wyżej opisane postanowienie i wydzielenie we wszystkich jego punktach, klauzulach i kondycjach aprobowujemy, potwierdzamy i umacniamy i przy tym postanowieniu i wydzieleniu pomienionego Wątorskiego i Łukowica z potomkami ich wiecznymi czasy we wszystkim zachowujemy, obiecując to za nas i naj[j]aśniejszych następców naszych, Królów Polskich, iż pomienionych Wątorskiego i Łukowica, i ich sukcesorów od tego postanowienia i wydzielenia kawalca gruntu nie oddalemy, ale ich całe i nienaruszenie przy tym wiecznymi czasy zachowamy. Co do wiadomości wszystkich, [s. 122] a mianowicie JWielmożnego kasztelana krakowskiego teraz i na potym będącego i innych wszelkich dóbr

myślinickich dzierżawców donosząc, pilnie żądamy, aby pomienionego Wątorskiego i Łukowica, i ich sukcesorów przy tym postanowieniu i wydzieleniu także niniejszej aprobacyjej naszej nienaruszenie zachowali i od inszych zachować starali się dla łaski naszej. Na co dla lepszej wiary ręką się naszą podpisujemy i pieczęć przycisnąć rozkazaliśmy. Dan w Krakowie dnia XVIII miesiąca marca roku Pańskiego MDCCVI [18 III 1706], panowania naszego 10 roku. Augustus Rex. Locus sigilli. Michał Augustyn Howel¹ Jego Królewskiego Mci sekretarz.

^a *nadpisane*; ^b *w brzmieniu pierwszego wpisu czwarte*

¹ Zob. Boniecki, t. 7, s. 368.